

DRECCERA

BUTLLETÍ DE
CECLA COLLA

EXCURSIONISTA CASSANENCA

APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

JULIOL 1996 — ANY XVII — 3a Època — Núm. 39

Adherida a la FEEC i a la Federació Cat. Ciclisme

Josep
Basch
i Mercaderes
2005

QUE VE L'ESTIU!

ÍNDEX

	<i>Plana</i>
La columna d'en Joan	2
Editorial	3
Activitats realitzades	4 i 5
Bloc de notes	6
Pessebre	7
De Cassà a l'Estartit amb bicicleta de muntanya	8 i 9
Nadal al Roquetal	10
III cursa de BTT. Trofeu Caixa de Girona	11
Inventari del patrimoni etnològic de les Gavarres	12 i 13
Dels esclops a les sabates de taló	13
XXX Festa Literària	14
Entrevista al glaciari Joan Quintana	15 a 20
Aquell dia, allà a dalt. Expedició a l'Aconcagua	21 a 23
Escalada. Paret de Diables	24 i 25
Escalada. Paret de l'Aeri	26 i 27
Servei de Català	28
Escalada. Noves vies a Solius	29
Secció Infantil. Acampada a St. Medir (Llorà)	30 i 31
Programació d'estiu '96	32

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca
Carrer dels Dolors, 12
Apartat de Correus 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA
Telèfon 46 36 25

JULIOL 1996 - Any XVII - 3a Època - Núm. 39

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.
Dipòsit Legal GE-957/83

ARA VA DE BO

Avui en el camp de l'educació no ens preocupa tant la ciència —pedagògica— com l'interès de la humanitat i de la civilització, el qual té una sola pàtria: el món. I tots aquells que han contribuït a una causa tan valuosa són dignes del respecte de la humanitat civilitzada, encara que la seva contribució no passi d'ésser un intent fallit. Així nosaltres, que treballem per a un mateix fi, som com membres o edats d'una mateixa persona: i els que arriben després arriben a port gràcies a aquells que ja han cregut i treballat abans.

MARIA MONTESSORI (1909)

Aquests lluminosos matins de juliol pels carrers i places del poble s'observen grups de nens i nenes guiats pels monitors del casal. Aquests són educadors que juguen i fan jugar amb metàfores que allunyen i acosten la realitat mirant de fer incorporar formes d'enriquiment personal; d'aquesta manera construeixen individus que recordaran episodis de la seva infantesa agraint d'haver-los viscut —i sempre és bo que hi hagi ciutadans agraits—. Educació en el temps d'oci, vacances, esplai... Educació, també a l'estiu: interacció, seducció, comunicació entre persones. Interacció. Certament, aquests joves que es responsabilitzen per unes hores dels nostres fills també reben una bona dosi de formació personal. En obrir-se a la vida generosament, experimenten com aquesta sovint retorna amb escreix allò que li aboquem: en pocs dies de contacte el seu poder de seducció sobre els infants és enorme; amb un llenguatge còmplice, de signes i gestos d'afecte, amb formes d'identificació i diferenciació grupal, van elaborant dia a dia un teixit de sensacions positives que impliquen amb seguretat un creixement individual de l'autoimatge. També monitors de "la Colla" han tingut l'oportunitat d'experimentar per primera vegada en l'esplai la sensació de ser útils en la responsabilitat del món adult, i això no s'oblida mai.

Com a col·lectivitat ens hem de felicitar per aquest decorat de fantasia i entusiasme en els nostres carrers. No deixa de ser curiós, però, que la modernitat hagi sabut idear mecanismes de coeducació entre els joves i en canvi hagi desplaçat gairebé per complet el paper que tradicionalment els vells tenien, i encara tenen en altres societats, en la transmissió dels sabers. Els ancians, els pous de saviesa utilitària, la veu de l'experiència... han deixat de ser útils? Podem prescindir d'aquella interacció natural, biològica, amb la qual les joves generacions aprenien uns valors referents? I què hi ha de l'autoimatge dels vells, i la seva educació? Tenen l'oportunitat de creure i treballar per a un mateix fi? Conserven encara aquella responsabilitat que exigeix el món adult i que tant costa d'adquirir en els anys de primera joventut? Seria assenyat que el futur fos dels joves, sí; amb el permís i l'ajuda, també, dels qui l'han fet possible. Almenys, mentre es vagi demostrant que no tothom sap arribar a port.

JOAN PINSACH

PATRIMONI

D'entre les planes d'aquest Drecera en les quals es repassa l'extensa activitat de "la Colla" d'aquest curs, n'hi ha unes que es diferencien de les lúdico-esportives per tenir un aire més científic. Em refereixo a l'escrit sobre l'*Inventari del Patrimoni Etnològic de les Gavarres*. El treball que s'hi està fent ens porta als més profans en la matèria a reflexionar sobre el valor del nostre patrimoni que es troba, en molts llocs, a punt de desaparèixer. Només cal que passi un temps més, unes pluges més... i s'anirà ensorrant el poc que resta en aquest massís, reflex agònic de la vida que s'hi desenvolupava no fa tants anys. És bo que el coneguem, que sapiguem quin significat tenia per als seus habitants i com determinava la vida del nostre poble i les seves relacions amb els nuclis veïns del massís de les Gavarres o de la costa. En la mesura que el coneguem més el valorarem i sentirem la necessitat que es conservi. Però com que el pas del temps i els seus efectes no es poden aturar, potser ens caldrà endegar algun projecte de futur en què es reculli, per salvaguardar, el que no es pot mantenir en el seu lloc d'origen preservant-ho en un museu si cal. I si al seu entorn sorgeix un centre d'investigació i recerca municipal, de ben segur que d'aquí a uns anys ens sentirem orgullosos que el nostre poble hagi crescut en riquesa cultural. Altrament, si no fem res, tenim la seguretat de perdre el passat, per la intempèrie sí, però també per deixar passar oportunitats, perquè altres poblacions i organismes s'avancin en la iniciativa d'endregar, capitalitzar i ensenyar les arrels de la nostra terra. Així doncs, aquest inventari podria ser l'inici d'un altre tipus d'actuació. Valdria la pena d'aprofitar-ho. Seria una empresa important a la qual des de "la Colla" donaríem suport treballant perquè fos viable i exitosa.

Paralelament a aquest inventari, "la Colla" ha participat en l'elaboració d'un mapa de les Gavarres amb la confecció de tres itineraris a peu i amb la revisió de la toponímia, mapa que està a punt de ser publicat per l'Editorial Alpina. Una mostra més que a Cassà les iniciatives i l'interès per la cultura i el patrimoni hi són ben vius. Ha arribat l'hora de parlar dels equipaments i les infraestructures culturals? El patrimoni ho exigeix, i el temps també.

DOLORS RUBIROLA i SITJAS

ACTIVITATS REALITZADES DE L'

*A punt de sortir
després de la ressaca de la Festa Major.*

SECCIÓ INFANTIL

7 d'octubre. Passada de diapositives dels Campaments d'Estiu.

14 d'octubre. Excursió a Monells. 6 participants.

4 i 5 de novembre. Sortida a Planoles. 17 participants.

4 de febrer. Excursió a la Molina. 21 participants.

De l'1 al 4 d'abril. Colònies a Can Ferrer de Banyoles. 22 nens i nenes de 8 a 12 anys.

Del 25 al 28 de juny. Acampada a Sant Medir (Llorà). 50 nens i nenes de 7 a 12 anys.

SECCIÓ JOVE

21 i 22 d'octubre. Excursió al Puigmal. 13 participants.

CONCURS-EXPOSICIÓ DE BOLETS

21 i 22 d'octubre. Amb la col.laboració de 18 participants en el concurs de bolets es va muntar l'exposició d'enguany. Encert en les dades, perquè si hagués sigut alguns dies més tard no se n'haurien pas trobat. La novetat d'enguany fou el "concurs de plats cuinats amb bolets" amb cinc participants. Els premiats fóren els següents: 1r premi al millor plat cuinat: "Sopa de trompetes i cama-secs", de Conxita Nadal. 2n premi al millor plat cui-

*Can Vilallonga el dia de la Marxa de Primavera
poc abans de començar les obres de restauració.*

nat: "Calamars amb rossinyols", d'Angelina Negre. Premi al pinetell més gros: Dolors Sitjas; premi a la varietat: Isabel Serra, amb 96 bolets diferents; premi al bolet més rar: Dolors Pibernat.

XVIII TRAVESSADA A LES GAVARRES

Diumenge 29 d'octubre. 200 participants. Sortida i arribada a St. Sadurní de l'Heura. Recorregut: St. Sadurní, Monestir St. Miquel, Cruïlles, Vaca Morta, Monells, Veïnat de les Serres, Veïnat de Salelles, St. Joan de Salelles, St. Sadurní.

EXCURSIONS

12 de novembre. Excursió Tardoral a Tavertet guiada per Martí Casas, veterinari de Vic. 17 participants.

17 de desembre. Excursió del Pessebre al Puig d'Arques (programada al Puig de les Canals a St. Aniol d'Aguges i canviada a última hora degut a les intenses pluges). 5 components.

17 de març. Excursió Hivernal a Ulldeter. 5 excursionistes fent pràctiques de piolet i grampons.

ESCALADA

17, 18 i 19 de novembre. Cicle "Vine a escalar amb nosaltres". Xerrada d'iniciació i pràctiques a Solius i Sta. Brígida. 7 participants en l'escalada.

CICLISME

2 de juny. Curses Infantils de la Copa Generalitat. 80 participants.

BTT

7 i 8 d'octubre. Integral en BTT per Ardenya i Gavarres. 13 participants.

26 de novembre. Excursió Cassà-L'Estartit. 11 participants.

25 de desembre. Matinal al Roquetal. 20 participants.

COTEC
TANCAMENTS I DECORACIÓ, S.L.

FINESTRES DE PVC i ALUMINI

SISTEMA
KÖMMERLING

Ctra. Caldes de Malavella, P.Q. 0,83
Tels. (972) 46 03 55 - 46 14 41 - Fax 46 30 02
17244 **CASSÀ DE LA SELVA** (Girona)

OCTUBRE DEL 95 AL JUNY DEL 96

Les curses remullades de ciclisme infantil el diumenge de la Festa Major

11 de febrer. Excursió a St. Privat-Vidrà-St. Privat. 13 components.

9 de juny. Sortida de Festa Major. 60 participants. Molí d'en Vilallonga, els Refugis, Can Castelló de Baix, Vallfreda, Can Gironès, Mas Bassets, Pineda Fosca i esmorzar.

30 de juny. III CURSA BTT. Trofeu Caixa de Girona. 311 participants.

ESQUÍ

Del 5 al 10 de desembre. Esquí a Tignes (Alps Francesos). 9 components.

4 de febrer. Esquí a la Molina. 40 participants.

24 i 25 de febrer. Cap de setmana a Andorra. 58 participants.

17 de març. Esquí a la Molina. 18 participants.

FESTA DE SANT VICENÇ D'ESCLET

Diumenge 28 de gener. Malgrat les inclemències del temps a les nostres comarques durant la diada, a Vilabella el temps es mantingué i, fins i tot, s'atreví a sortir el sol i permeté que la festa es celebrés dignament. Es suspengueren alguns dels actes previstos (el Cafè-Concert). Se n'estrenaren de nous, com la prova d'orientació en BTT guiada amb Walkman i comptaquilòmetres i els jocs de cucanya per a la mainada. La Cobla la Unió va estrenar la sardana "Festa de St. Vicenç" de la qual n'és autor el nostre company de junta Carles Malagrida.

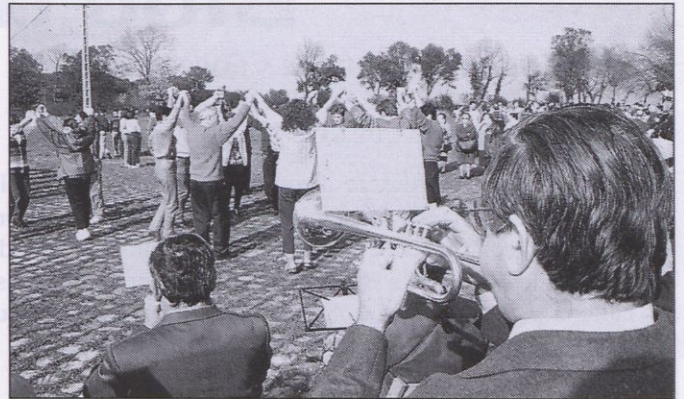
CONFERÈNCIES I AUDIOVISUALS

21 d'octubre. "El món dels fongs: beneficis i perjudicis" a càrrec del micòleg Josep Girbal.

16 de febrer. "Viatge pel Centre d'Amèrica: Costa Rica, un esclat de natura" a càrrec d'Obdúlia Gutiérrez i Joaquim Carreras.

15 de març. "Gel Vertical". Escalada en gel arreu del món, a càrrec de l'alpinista Joan Quintana.

24 de maig. "AHAGGAR. A través del país dels tuareg", a càrrec del Dr. Joaquim Montoriol.

Moment en què s'estrenava la sardana "Festa de Sant Vicenç" de Carles Malagrida

FESTA DE SANT JORDI DIADA DE LES ENTITATS

20 d'abril. Acampada, sopar i foc de camp a l'Estació.

21 d'abril. Parada de "la Colla" i tallers al Passeig de Vilaret.

XXX FESTA LITERÀRIA

27 d'abril a la Sala Manhattan del Centre Recreatiu. Actuació musical a càrrec de HOT JAZZ BAND. Commemoració dels 30 anys de la festa literària.

Lectura dels veredictes i entrega de: XXVII premis infantils Manuel Tolosa i Surroca, IX premi Cercamón i VI premi Joan Xirgo.

XVIII MARXA DE PRIMAVERA

Diumenge 12 de maig. 100 participants. Malgrat la pluja a les 7 del matí, es va poder realitzar amb l'itinerari previst: Passeig de Vilaret, Can Vilallonga, Mas Bassets, Can Cantallops, Can Gironès, Vallfreda, Can Castelló de Baix, Coll de Llumeneres, els Refugis, les Dues Rieres, el molí d'en Vilallonga, Can Cassà- Passeig de Vilaret.

ASSESSORS ASSOCIATS, S.L.

ASSESSORIA EMPRESARIAL

Regentada per:

Joaquim Miralles i Pi
Diplomat en Ciències
Empresarials

Josep Planchart i Muntada
Graduat Social

Francesc Raurich i Casadellà
Diplomat en Dret Tributari

Miquel Sánchez i Dalmau
Assessor laboral

C/ Ample, 47 - Tel. 46 36 28 - Fax 46 38 29
17244 CASSÀ DE LA SELVA

Bloc de Notes

TARIFA ESPECIAL PER ALS POSSEÏDORS DE LA LLICÈNCIA FEDERATIVA A LA XARXA D'ALBERGS DE CATALUNYA

Com a conseqüència d'un acord especial entre la FEEC i la Secretaria General de Joventut, els posseïdors de la llicència federativa de la FEEC podran gaudir de l'aplicació de la tarifa B que l'esmentada Secretaria té establerta per als usuaris de la Xarxa d'Albergs de Joventut a Catalunya.

Tarifes per persona i dia	Tarifa A	Tarifa B d'aplicació als federats
Pensió completa		
temporada alta	2.850,-	2.025,-
temporada baixa	3.350,-	2.450,-
Mitja pensió		
temporada alta	2.300,-	1.650,-
temporada baixa	2.750,-	1.975,-
Dormir i esmorzar		
temporada alta	1.750,-	1.275,-
temporada baixa	2.075,-	1.500,-

Aquest acord està subjecte a les condicions següents:

1. El tracte especial per als federats solament és d'aplicació a la Xarxa d'Albergs de Catalunya.
2. Cal estar en possessió del carnet d'alberguista, que es pot retirar a qualsevol alberg o a les oficines de la Secr. Gral. de Joventut (C/ Juli Garreta, 14. Girona) Normal: 1.000 ptes, Familiar: 3.000 ptes.
3. Cal presentar la llicència de la FEEC en el moment d'acudir als albergs.
4. S'han de fer les reserves seguint el sistema establert (Tel. 93/483 83 63).

SOCIS. El nombre actual de socis és de 635.

ONOMASTICON CATALONIAE

L'obra de Joan Coromines "Onomasticon Cataloniae", en el mot BEGUR, cita el treball que Jaume Dalmau i Casanovas, un aficionat excursionista com ell l'anomena, va publicar en una "circular" de la Colla Excursionista Cassanenca el gener de 1972. Es refereix al treball sobre la història i origen del nom Begur que el Sr. Dalmau va escriure.

BIBLIOTECA

La biblioteca de "la Colla" continua rebent les revistes BIKE, DESNIVEL, EXTREM, VÈRTEX, el butlletí de la FEDME i butlletins de diverses entitats excursionistes de la Vegueria de Girona.

Recordem que estan a disposició del soci en règim de préstec.

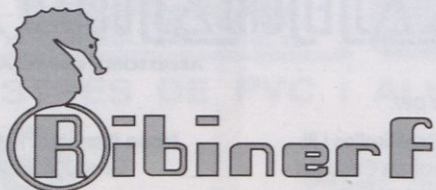
CAMPIONAT DE CATALUNYA i COPA CATALANA D'ESQUÍ DE MUNTANYA

El passat 31 de març es va celebrar a la zona de Boí-Taüll el IV Campionat de Catalunya d'Esquí de Muntanya que organitza la FEEC, en el qual va quedar campió en la categoria de veterans l'equip format per Escrivà i Josep M. Bosch, aquest últim membre de la nostra junta directiva.

A més, 5 esquiadors alpinistes de la nostra entitat han participat en diverses proves de la Copa Catalana d'Esquí de Muntanya.

NATALICI

El nostre company de junta, Eloi Madrià ha estat pare per segona vegada. Ara és un nen, l'Arnau, qui els trenca el son. Enhorabona!

VISIÓ NERF ESPANYA

VISIÓ ARTIFICIAL APLICADA A LA INDÚSTRIA

RIBINERF, S.L.

C/ Barraquetes, 20, 1r
17244 CASSÀ DE LA SELVA
Tel. 46 38 42 - Fax 46 08 02

El pessebre d'enguany al Puig d'Arques

El dolmen del Puig d'Arques

Tornem als inicis

EL PESSEBRE AL PUIG D'ARQUES

Fa vint-i-cinc anys, les vigílies de Nadal de 1970 "la Colla" portava el seu primer pessebre al Puig d'Arques. Coses del temps (atmosfèric) han fet que potser per celebrar-ho, ara que tot es commemora, enguany es tornés a portar el pessebre al Puig d'Arques. La veritat és que estava programat portar-lo el diumenge 17 de desembre al Puig de les Canals o del Brull, a St. Aniol d'Aguges. Però la intensa pluja caiguda els dies precedents va fer desdir-nos d'aquesta proposta perquè alguns dels camins havien recuperat el seu estat, o sigui eren torrents o petits rierols. Com que no es tractava de deixar oblidat en el local el pessebre acuradament preparat com cada any per en Jaume Abel, vam pensar que el millor era anar-lo a deixar prop de casa, de manera ràpida, per evitar remullades innecessàries. I així va ser com, no sense mullar-nos una mica per l'estat dels camins, només cinc components vam deixar el cotxe al Descàrrec d'en Gironès i ens dirigírem cap al Coll del Matxo Mort, cap a Can Sitgeta, al Puig de la Gavarra i al Puig d'Arques. Esmorzàrem un cop haguérem deixat el pessebre sota la torre de guaita de fusta que hi té el servei de bombers i després de comentar l'estat en què es troba el dolmen, parlàvem de si seria interessant refer-lo, col.locant-hi les lloses superiors o de si ja està bé tal com està.

Doncs casualitats d'aquelles, pocs dies després sortia al diari El Punt la notícia que a Espolla acabaven de refer un dolmen. Després d'esmorzar desfèrem el camí de pujada creuant-nos amb la colla del senglar de Llagostera que anava deixant senyals per on acabaven de passar un parell de porcs.

D'ençà del 1970 "la Colla" ha repetit gairebé cada any aquest costum dels centres excursionistes de portar el pes-

sebre a un cim de les nostres contrades. Hi ha centres que cada any el porten al mateix cim, d'altres que uns dies després de Nadal el van a recollir. "la Colla" el va dur els primers anys sempre al Puig d'Arques, però des del 1979 cada any ininterrompudament ha portat el pessebre a un cim diferent de la nostra geografia.

PESSEBRES

- 1979 GRA DE FAJOL (Pirineu)
- 1980 COSTABONA (Pirineu)
- 1981 PUIG NEULÓS (Albera)
- 1982 ST. MIQUEL SOLTERRA (Guilleries)
- 1983 ROC DE FRAUSA (Albera)
- 1984 PUIG SA LLANÇA (Finestres)
- 1985 BASSEGODA (Alta Garrotxa)
- 1986 FERRAN (Alta Garrotxa)
- 1987 COMANEGRA (Alta Garrotxa)
- 1988 BESTRECÀ (Alta Garrotxa)
- 1989 MONTMAJOR (Alta Garrotxa)
- 1990 CINGLE ST. ROC
- 1991 PUIG ESTELA (Serra Cavallera)
- 1992 ROCACORBA
- 1993 PLA DE PUJALTS (Montgrony)
- 1994 LA MOLA (St. Llorenç del Munt)
- 1995 PUIG D'ARQUES (Gavarres)

Tot arribant a la platja de l'Estartit.

De Cassà a l'Estartit amb bicicleta

VIVÈNCIES D'UN NEÒFIT

Sobresalt.

—Ja són un quart de vuit!

Allò reflectia sens dubte el meu estat anímic. No era un despertar mandrós i feixuc com el de cada dia, era un despertar neguitós.

Aquell diumenge era el primer dia que em disposava a fer una sortida llarga amb bicicleta amb un grup de persones de les quals sabia que eren ciclistes assidus. El meu neguit era complex, motivat per un cúmul de circumstàncies. D'una banda tenia moltes ganes de fer aquella activitat. Amb això ja hi estava familiaritzat, em recordava el llevar sobtat previ a una ascensió a muntanya. També hi podia

afegir el pes de la responsabilitat per haver de conduir la sortida, almenys en la seva segona meitat. Però això era com anar de primer de cordada i haver de buscar l'itinerari d'una via d'escalada, amb l'avantatge que l'havia pogut recórrer abans i amb el consegüent desavantatge que una errada era més improbable i per tant més reprovable.

El que de veritat em preocupava era saber si la meua resistència respondria a la d'uns companys que, a priori, sabia que estaven sobradament capacitats; altres sortides prèvies i el seu "currículum" en donaven fe. Allò va fer que tant el fet que plogués i el cel estigués absolutament tapat, com el retard de l'hora de sortida per les inclemències meteorològiques, fossin per a mi autèntics fets anecdòtics.

DUCFORM, S.A.

FORMULARIS EN PAPER CONTINU PER A ORDINADORS

Polígon Industrial - Carrer Pla de l'Estany, s/n. - Tel. 46 30 50* - Fax 46 31 14 - CASSÀ DE LA SELVA

Aviat s'aclarí el dubte, després de 6 hores arribàvem a l'Estartit.

Enrera quedaven un munt d'anècdotes. Com la reparació d'una punxada, un portaampolles que estava a punt de caure i es va haver de cargolar i un seient que va saltar i va provocar que el pilot hagués de conduir molta estona dret, amb el consegüent perill que una asseguda fortuïta hagués malmès dolorosament els seus esfínters. El més divertit del cas era que totes aquestes circumstàncies es donaren en la mateixa bicicleta. Com us podeu imaginar fou el centre dels comentaris irònics de gran part de la sortida. Era una temptació molt difícil de resistir.

Humitat, la pujada als refugis i als Metges, baixades "trialeres" i delicades, altres baixades ràpides i senzilles, un esmorzar esperat per tothom –no arribava mai–, paisatges bonics i variats, curses, pedalades tranquil·les, comentaris irònics i divertits i... fang, molt de fang, ens acompanyaren al llarg del nostre recorregut.

Aquella havia estat la sortida a la platja amb bicicleta, que segons m'han comentat ja s'està convertint en tradicional dins el calendari de la Colla. Les rodes enfonsant-se a la sorra i l'aigua salada que ens arribà fins a l'alçada dels ..., en un pas estratègic, eren símptomes inequívocs que a la platja havíem arribat.

Breu parada amb Ullastret i el mas de l'Illa al fons.

Al final: el retrobament. L'última visió des del seient de la bicicleta fou el somriure beneplàcit de les respectives companyes i família, en veure'ns arribar, i la corredissa de la Laia i l'Alexa cridant "papa, papa", mentre es dirigien cap a ell demostrant una alegria incontinguda –que bonic–.

Nois, quan hi tornarem?

EMILI MATÓ I PALOS

FITXA TÈCNICA:

Recorregut: 55 quilometres.

Temps: 6 hores amb l'esmorzar inclòs i sobre un terreny molt pesat per les pluges de la nit anterior.

Itinerari: Estació, les Dues Rieres, Coll de Lluaneres, can Gironès, els Metges, plaça de les Bruixes, mas Gran, Daró (Molí d'en Frigola), Sant Sadurní de l'Heura, Sant Miquel de Cruïlles, can Puja-des, ca n'Ubert, can Fuertes, veïnat de Torreguinarda, pont de la C-255 sobre el Rissec (entre Corçà i la Bisbal), Daró, Castell d'Empordà, mas Peixater, Sant Martí de Llaneres, cementiri de Castell d'Empordà, el prat de Socors, Ullastret, Sant Andreu (poblat ibèric), l'Estany d'Ullastret, mas de l'Illa, mas Pou, Turó de Font Pascuala, Gualta, mas Blai, mas Sorrer, pont del Ter (Torroella), riba esquerra del riu Ter, la Gola camí del Molí, l'Estartit.

Mobles

Decoració

NOU AMBIENT

C. Marina, 117 - Telèfon 46 17 36

17244 CASSÀ DE LA SELVA

ANADA AL ROQUETAL

“De ponent, ni vent ni gent” fa la dita. I això és principalment el que ens ha portat el Nadal d’enguany; res de fred de dits i trencadissa de bassiols glaçats com els dos darrers anys. El 25 de desembre s’aixeca amb cel negre i amenaçador del qual es desprèn un lleu ploviscol. Ens anem aplegant davant l’Estació els dinou que anirem al Roquetal; l’Eloi cedeix el seu tot terreny a en Quim i pren la “bici”, jo estic a punt de pujar al cotxe però a l’últim engrapo la motoretta disposat a aguantar la possible ruixada.

El ponent és d’allò més càlid tot i el plugim. Obro la marxa enmig la fosca gairebé total mentre en Quim arribarà a can Vilallonga a recollir en Jaume i la resta de companys s’afanyen a pedalar... el viatge d’anada se’m fa curtíssim, o i més quan, ja prop d’arribar a lloc, deixa de ploure si bé el cel continua negre i amenaçador. No es veuen ni el Puig Gros ni l’Aldric; el Roquetal emergeix talment com una illa enmig del núvol.

— Bon dia, Lluís!

— Bon dia tinguem!

Està d’allò més eixorivít, l’home. L’era apareix curiosament agençada; encara més: al costat dret de la façana hi ha un petit tros sembrat de cebes, dintre la casa tot com sempre, en un metòdic desordre presidit per la llar guspirejant. Sento roncar el motor del cotxe.

— Ara arriben els altres.

Apareix el 4x4 i darrera seu les bicicletes. Salutacions; preparatius d’una bona foguera. Mentre es va fent caliu, uns quants ens arribem fins a la font. El camí ben traçat —quantes vegades no el deu haver fet en Lluís? ja que és

l’únic proveïment d’aigua de la casa— no hi ha pou. La font en aquesta raconada fosca, frescal de totes totes no s’ha eixugat ni amb la ferotge secada d’enguany, que ja és dir, ostenta l’empremta de qui en té cura: vella, molt vella però disposada a fer el fet sempre.

Tornem cap a l’era. I com cada any alegria i bon humor per part de tothom. Torrades, carn a la brasa... Jo, per ordres superiors, faig el fet amb una arengada grossa com un verat i la corresponent torrada.

— Mireu, nois: el rellotge s’ha engegat!

Una ullada de sol ha fet que la vareta de la façana projecti l’ombra sobre l’espai que antany ocuparen les xifres.

— Ah, si? i, digues: quina hora marca?

Rialles. S’ha esquarterat el celatge i les muntanyes apareixen per fi. Tanmateix el sol ha estat efímer i torna a ennuvolarse a impulsos del ponent. Com sempre no trobem l’hora de marxar, però el rellotge —de sol o mecànic— és inflexible (o li hem fet nosaltres) i ens crida a ordre.

Ens acomiadem d’en Lluís amb un “Fins l’any vinent” i emprenem el camí de retorn, ara passant per l’Era de la Llac. Un petit grup ens arribem fins a la pedra de terme que hi ha ací. Amb el vent bronzint-nos les orelles, a cavall entre els termes de Cassà, Cruïlles i Santa Cristina contemplem el paisatge, tantes vegades vist i sempre atractiu, sempre nou. A ponent, Cassà ens espera; cap a llevant, al fons de tot, el Roquetal. Una lleu columna de fum brolla de la xemeneia; en Lluís deu seure a la vora del foc...

C. M.

Alguns dels corredors locals
abans de començar la cursa

Moment en què s'inicia la 3a cursa
al Parc de Bombers

TROFEU CAIXA DE GIRONA

Organitza: COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA. Secció Ciclisme

Diumenge 30 de juny de 1996

Aquesta prova coincideix amb el Campionat d'Espanya de BTT que se celebra a Sierra Nevada, en la qual hi participen uns 8 corredors que corren el Trofeu Caixa de Girona.

311 corredors inscrits — 223 corredors finalitzen la prova — 88 corredors abandonen

CIRCUIT: 12 kms. 200 m.

1a Cursa. 1 volta al circuit

CATEGORIES: Infantil 82, Infantil 83, Aleví 84, Aleví 85, Cadet F., Júnior F., Màster F.

2a CURSA. 2 voltes al circuit.

CATEGORIES: Cadet, Màster 40, Màster 50, Èlit F.

3a CURSA: 3 voltes al circuit.

CATEGORIES: Júnior, Sub 23, Èlit, Màster 30.

CLASSIFICACIÓ

	TEMPS	CATEGORIA	CLUB
Guanyador absolut: Manuel Gonzalo	1h: 44': 31"	Èlit	Provençalenc
Guanyador 1a cursa: Jordi Ramos	39': 45"	Inf. 82	Klam-Eilin
Guanyador 2a cursa: Jordi Valls	1h: 13': 51"	Cadet	BP-Monty

CLASSIFICACIÓ CORREDORS LOCALS

Ordre	Nom	TEMPS	CATEGORIA	CLUB
23	Enric Cabarrocas	1h: 56': 03"	Èlit	Amer-Hipra
30	José Morales	1h: 58': 38"	Èlit	BP-Monty
32	Joan Borrell	1h: 59': 37"	Èlit	"la Colla"
35	Francesc Rabionet	2h: 00': 50"	Èlit	"la Colla"
38	Eduard Cabarrocas	2h: 01': 03"	Èlit	"la Colla"
39	Josep Masegur	2h: 01': 14"	Èlit	Bici-Oci
42	Vicenç Recasens	2h: 02': 44"	Èlit	"la Colla"
49	Francesc Alba	2h: 04': 25"	Èlit	"la Colla"
112	Josep Domingo	2h: 23': 40"	Màster 30	"la Colla"
124	Jordi Padrosa	2h: 29': 05"	Màster 30	"la Colla"
33	Quim Felip	1h: 34': 28"	Màster 40	"la Colla"
48	Emili Gispert	1h: 46': 53"	Màster 40	Llagostera

Fent neteja al pou del Mas Gorg

L'aqüeducte de la canalització de Can Vilallonga

INVENTARI DEL PATRIMONI ETNOLÒGIC DE LES GAVARRES

Darrera aquest suggerent títol s'hi amaga una de les activitats més ambicioses que darrerament s'han emprès en el massís de les Gavarres. Es tracta de confeccionar un recull sistemàtic del patrimoni etnològic existent encara en el si d'aquest entorn tan proper a nosaltres, i a vegades tan llunyà.

El patrimoni etnològic, com diu Llorenç Prats, antropòleg de la Universitat de Barcelona en el catàleg de l'exposició "De l'ahir... i de l'avui: El patrimoni etnològic de Catalunya" (Departament de Cultura, Barcelona, 1995) és el patrimoni cultural-antropològic. Diu que la cultura és el conjunt de recursos i d'instruments que l'home ha necessitat i necessita per viure, que transforma i adapta, arracona o innova i que no pot conservar, malgrat que sí en pot conservar el seu coneixement. Les adaptacions de l'home a les situacions ecològiques i històriques han configurat el patrimoni etnològic, i el seu coneixement l'assolirem amb un

inventari i registre acurats. Coneixement que ens ha de conduir a refermar identitat, configurar una imatge atractiva d'un territori, despertar potencialitats econòmiques en zones deprimides, etc...

El que diu Prats, creiem que està en la línia del projecte que parlem. La iniciativa va sorgir d'un col·lectiu d'entusiastes del massís actualment agrupats sota el nom de l'Associació d'Acció pel Patrimoni amb seu al Museu de la Ceràmica de la Bisbal. Aquesta entitat va engegar un programa d'actuació en l'àmbit de la recerca etnològica que es diu "Gavarres, memòria i futur" del qual són principals promotors en Josep Matas i l'Andreu Bover.

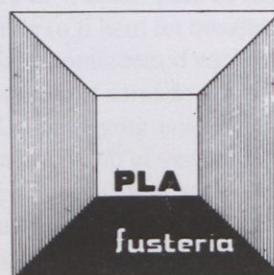
El programa va obtenir una subvenció del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, organisme dependent del Departament de Cultura i es van iniciar activitats l'any 94.

S'estan fent tres nivells d'inventari, tots sobre el terreny.

Art Floral

C/. Molí, 44 - Tel. 46 18 83
17244 CASSÀ DE LA SELVA

Progrés, 5 - Tel. 46 09 14
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

Amb el primer, es pretén fer una recerca generalitzada sobre el territori, amb el segon es fa un recull més sistematitzat i es fa en àrees més reduïdes, i amb el tercer es proposa fer un treball molt exhaustiu en indrets reduïts i especialment interessants. A tall d'exemple, citem a continuació alguns dels elements que registren en el primer nivell d'actuació: aqüeductes, camins singulars, edificis religiosos, cases abandonades, castells, creus d'obra, fonts, forns, mines, molins, pedreres, pous, rescloses, sínies, terreres, torres de defensa i arbres monumentals. La recerca es complementa amb la informació que proporcionen fons documentals i publicacions.

Tots els nivells impliquem la confecció d'unes fitxes on cal anotar una sèrie de dades dels elements inventariables, tals com: nom, localització, descripció, propietari, etc. A part d'aquestes dades, cal fer fotos i situar correctament l'element en un mapa d'escala 1/5.000. Per assolir un bon treball, els promotors i executors de l'inventari han contactat amb diverses persones o entitats que coneixen sectors determinats del massís i, o bé deleguen la tasca d'inventariar.

Aquesta darrera circumstància és la que ha impulsat la intervenció de la Colla Excursionista en aquest projecte. Formulada la petició, i acceptada, la Colla, com a entitat col.laboradora, ha iniciat l'inventari dels elements susceptibles de registrar en la part de les Gavarres que li ha estat assignada. Aquesta part, corresponent al primer nivell d'actuació, va des de la carretera de Llagostera-Panedes-Romanyà a la de Quart-Montnegre i de Romanyà a Montnegre passant per Santa Pellaia.

La Colla es vol fer mereixedora de la confiança que s'hi ha dipositat. Els habituals organitzadors de marxades i travesades hi estan treballant. Per sort, són grans coneixedors dels massís, potser dels que més. Això facilita la feina, però no estalvia d'anar a veure, mesurar, fotografiar i sobretot comprendre i interpretar allò que es veu. Aquestes darreres facetes són les que permeten una millor execució dels registres.

Som conscients que un estudi acurat i sistemàtic repercutirà favorablement en els resultats de la recerca que en un treball d'aquesta envergadura acaben arribant al gran públic. Les escoles, els centres de difusió cultural i fins i tot les publicacions de masses, se n'encarreguen. Des de la Colla, ens sentirem plenament satisfets si de la zona que hem assumit, i per extensió de tot el massís, aconseguim incitar interès, curiositat i desig de conèixer-lo. Haurem aconseguit el que ens proposem en totes les activitats que hi duem a terme: que les Gavarres no siguin, com es deia al començament, un entorn llunyà. Estem convençuts que la difusió de la seva riquesa cultural (com també la de la seva biodiversitat) és un bon camí per a una preservació racional i per a impulsar un sentiment col.lectiu de salvaguarda. Esperem-ho.

JOAQUIM CARRERAS i BARNÉS
Febrer de 1996

DELS ESCLOPS A LES SABATES DE SALÓ I AL REVÉS

Fa uns dies, parlant amb el meu germà, comentàvem el canvi que estem vivint en la manera de viure. Nosaltres, dèiem, de petits havíem portat esclops i poc a poc vam anar millorant amb les espadenyes de treneta, alguna "wamba", de més grans xiruques i, estudiant a Barcelona, sabates de saló. Vam fer una carrera i poc a poc ens hem anat situant en aquesta vida. Avui, passats els cinquanta, quan comencem a ser joves grans o grans joves, veiem el futur amb una certa tranquil.litat; hem pogut treballar, fer algun estalvi, ajudar els fills a orientar el seu futur i esperar poder-nos jubilar als seixanta millor que als seixanta-cinc.

Els van néixer en l'època de l'abundor. Robes dels "prenatals", cotxets amb les més divertides utilitats: per quan plovia, feia sol o vent, per anar-hi ajaguts, mig incorporats, asseguts; sabatetes reforçades des del primer dia i tota la gamma i varietat de coses útils i inútils que la parafarnàlia de la societat de consum ens "obligava" a comprar perquè ho deia la ràdio, la tele, la veïna, ...i no podíem ser menys.

Avui les coses no pinten tan bé. La feina no abunda. Els pisos són cars i els lloguers alts. Els sous baixos. A les famílies el diner fàcil abunda per la seva absència. Les ganes de començar una nova vida al costat d'altri són moltes. Les possibilitats de fer-ho amb un mínim de comoditats poques. I aquell jovent que fa poc anaven vestits amb Lacoste, Burberrys, Lewis, Closed i calçats amb Camper o Panama Jack, per exemple, tornen a comprar les xiruques o les esportives barates, les rebaixes-rebaixes són el seu mercat preferit, aprofiten els jerses que cases comercials donen de propaganda o bé s'apunten a fer servir la pallissa del pare quan aquest, per l'obesitat pròpia dels anys, la deixa abandonada a l'armari. O bé, i ara s'està posant de moda aquí, anar al rastre a comprar un gec o uns pantalons de segona mà. Fent un esforç, titllat de generacional, aniran al mercat on, per preu, compraran quasi a cop d'ull. I aquelles xerrades telefòniques inacabables que feien des de casa, quan pagaven els pares, amb persones amb qui a les poques hores s'havien de trobar al cafè de la cantonada, a la universitat o per fer un viatge o una sortida nocturna, s'han convertit en conferències per cobrament a destinació, o trucades telegràfiques des d'un telèfon públic. El telèfon-quota mensual és absent de les seves vides.

En general la nostra joventut va ser dura, però la inèrcia dels fets ens va fer anar de menys a més: i això s'agraeix. Crec que, en molts aspectes, la vida del jovent d'avui és molt més difícil. El fenomen que es produeix és al revés. I anar de més a menys és molt difícil de pair.

JOAN MAYMÍ i COLOREU

Dos moments de la XXX Festa Literària

Els guanyadors dels premis Manuel Tolosà

GUANYADORS XXX FESTA LITERÀRIA

La XXX Festa Literària de la Colla Excursionista tingué lloc el dissabte 27 d'abril a la Sala de Festes Manhattan del Centre Recreatiu de Cassà de la Selva, on es va retre homenatge a Joaquim Massa i Ros per la seva tasca com a membre del jurat dels premis infantils durant aquests darrers vint-i-cinc anys, on el periodista Narcís-Jordi Aragó va repassar el significat de 30 anys de Festa Literària i on es proclamaren els següents premis:

XXVII premis Manuel Tolosà i Surroca atorgats per "la Caixa" i "la Colla" a:

Premi Viola (8 a 10 anys): "El caramel rodamón" d'Isaac Delgado i Salguero.

1r accèssit: "A la recerca de la flor de l'amaragda" de Gerard Freixas i Rabert.

2n accèssit: "La margarida i la Zina" de Marta Pérez i Rebugent.

Premi Clavell (11 i 12 anys): "Els anys han passat" d'Angie Carbó i Jiménez.

1r accèssit: "Les aventures de Xec, un gat intel·ligent" d'Anaïs Torrentó i Ventura.

2n accèssit: "Quina rosella" d'Eva Boadas i Prunell.

Premi Rosa (13 i 14 anys): "Amor impossible?... depèn de com t'ho miris" de Cristina Jiménez i Carbó.

1r accèssit: "Mirant enrera" de Sandra Mestres i Velasco.

2n accèssit: "Una volada per la pau" de M. Clara Riera i Escalona.

IX premi Cercamón valorat en 100.000 ptes. i atorgat per l'Ajuntament de Cassà de la Selva a Mònica Alonso i Mañé de l'Hospitalet de Llobregat amb el treball titulat "Amalgama".

Accèssits valorats en 25.000 ptes. i atorgats per "la Colla" a Esperança Padilla i Richard de Sant Feliu de Guíxols amb el treball "Mirades furtives" i a Lúdia Penelo i Ruiz de Girona amb el treball titulat "Cercle tríptic".

VI premi Joan Xirgo atorgat pels Consells Comarcals del Gironès i Baix Empordà i els Amics de les Gavarres i d'Ardenya, al projecte presentat per les germanes Marta i M. Teresa Clotet de Manresa amb el títol "Guia didàctica de les Gavarres".

FRANCISCO OLLER, S.A.

Carrer Clot, 13 - Telèfon 46 03 50

CASSÀ DE LA SELVA

Joan Quintana i Paredes

UN ENAMORAT DEL GLAÇ

JOAN QUINTANA I PAREDES té 36 anys, és glaciari d'alt nivell, amb 18 anys d'experiència. Ha escalat a la major part de les àrees importants de l'alpinisme glacial del món (Pirineus, Alps, Escòcia, Noruega, Kenya, Perú, Canadà i Estats Units) realitzant-hi ascensions de gran dificultat. Ha donat més d'un centenar de conferències a Catalunya, Espanya, França, Itàlia, i Canadà. És autor de tres llibres relacionats amb aquesta especialitat i en prepara dos més. És membre actiu del C.A.D.E. (Centre Acadèmic d'Escalada), del G.A.M.E. (Grupo de Alta Montaña Español), del G.P.H.M. (Grupe Pyrenneiste Haute Montagne), Membre d'Honor del G.A.M. (Grupo Alta Montaña Peñalara) i professor de l'E.C.A.M.-E.E.A.M. (Escuela Española Alta Montaña).

El propassat 15 de març ens va visitar a la sala de l'Estació per fer-nos conèixer les seves experiències, la seva tècnica, els seus amics, les seves cascades, el seu glaç fred i dur... Una conferència

impartida amb l'energia i entusiasme propis dels enamorats amb passió de les coses d'aquest món. Les paraules i les diapositives es van anar succeïnt entre un auditori que es va sorprendre de debò per una especialitat de la muntanya poc coneguda a casa nostra. Després, encara vam tenir el privilegi d'allargar la vetllada quan en Joan gustosament va accedir a contestar-nos aquesta entrevista.

A grans trets, comenta quina evolució ha tingut l'escalada en gel a nivell mundial: materials, tècnica, conquestes decisives...

La història de l'escalada en gel va estretament unida a la història de l'alpinisme en si. Per obrir la porta, podríem parlar de l'ascensió a finals del segle XVIII

al Montblanc com de les primeres ascensions de gel, perquè no ens hem d'oblidar que l'ascensió era per una glacera contínua, i de fet una història increïble. Jo diria que la història aniria entre zero i l'ascensió al Montblanc. Després vindria l'època daurada de l'alpinisme, amb ascensions als grans cims dels Alps: la

- REVELATS i AMPLIACIONS
- VÍDEO INDUSTRIAL
- FOTO PUBLICITÀRIA
- RETRATS D'ESTUDI

foto i video

cassà

- REPROD. FOTOS ANTIGUES
- MARCS A MIDA
- CASAMENTS i BATEIGS

C/ Joan Gener, 6 - Telèfon 46 39 73 - 17244 CASSÀ DE LA SELVA

Pujant per la columna central del Polar Circus (Rocoses del Canadà). Foto: Toni Torà.

Meige, el Pelvoux, el Mont Rosa, etapa que es perllongaria fins els anys trenta amb noms mítics de protagonistes, com Armand Charlet, Luquier Simon..., utilitzant aquells piolets d'època, llargs, els grampons de vuit puntes forjats...

Hi ha llavors un moment de canvi, perquè els alemanys inventen el clau de glaç. Als 30 Willo Welzembach puja pendent de neu i glaç i creu que necessita un enginy per assegurar-se, igual com en la roca. Té un amic —un ferrer—, Fritz Riegele, que també és escalador; en parlen, i entre tots dos posen a punt un cargol de glaç.

Llavors jo diria que es va del Montblanc al cargol de glaç, i això darrer és un pas decisiu en la història de l'alpinisme glacial, perquè l'alpinista ja té un mitjà per assegurar-se durant la progressió. A partir d'aquí s'avança, perquè els materials cada vegada són més tècnics, els piolets són més bons, es van reduint de tamany, els grampons es van millorant...

Un altre moment determinant és a principis dels 70, en què simultàniament en tres llocs del món, però princi-

Un apassionat que em va apassionar

palment als Estats Units i Escòcia, es comença a utilitzar la tècnica d'anar amb un piolet a cada mà i sobre les puntes davanteres dels grampons, ara ja de dotze puntes. Es passa d'avançar pels pendents tallant esglaons amb el piolet a utilitzar els piolets clavant el pic i traccionant. Al 71 es comença a practicar al Montblanc amb el guia francès Walter Cecchinell que ho posa en pràctica durant les ascensions a la paret nord del Pilar de l'Angle i al culloir nord del Dru. És la tècnica que els francesos anomenen piolet-tracció. És l'altre gran salt després del cargol de glaç per superar dificultat.

NO ES POT TREURE CAP MÈRIT A LES ESCALADES CLÀSSIQUES, LES QUALS PODEN PROPORCIONAR TANTES ALEGRIES COM EN EL MOMENT DE LA SEVA OBERTURA.

L'últim gran salt es dona a finals dels 70, principis dels 80, en què a diferents llocs del món —Estats Units, Gavarnie...—, a través del jove pirineista Dominique Julien, i a diversos llocs dels Alps, es comença a utilitzar la tècnica del piolet tracció, no per escalar pendents de glaç més o menys drets, sinó cascades d'aigua que a l'hivern es queden adormides. Aquest és l'altre salt determinant en el món de l'escalada en glaç.

Actualment, quines tendències s'aprecien: el mixt entre roca i les estalactites de gel?

A l'any vuitanta s'escalaven cascades de gel vertical.

L'evolució i l'esperit de superació humans han fet que els joves d'avui dia es plantegin fer alguna cosa més i no repetir el que es feia quinze anys enrera. En aquest esport es cerquen actualment columnes de gel separades de la roca, que per accedir-hi cal escalar en roca i mixt. El futur va per aquí, però és el futur dels més capdavaners.

Això, però, no ha de treure cap mèrit a les escalades clàssiques que poden proporcionar tantes alegries com en el moment en què s'obrien.

Podries donar dos o tres consells a una persona que comenci?

Primer que es formi. Tant a Catalunya com a Espanya tenim actualment unes escoles amb nivell pedagògic molt bo, que permeten aprendre perfectament la tècnica del piolet tracció i de l'assegurança i que són completades en el cas del Grup d'Alta Muntanya Espanyol amb estades a l'estranger amb especialistes com en G. Perroux.

NO SEGUEIXO CAP TIPUS D'ENTRENAMENT ESPECÍFIC. SÓC UN MANTA A TOPE. EN UNA BARRA NO FAIG MÉS DE CINC FLEXIONS.

Segon, cal ser un apassionat, amb una capacitat de sacrifici que li permeti deixar de banda altres coses perquè per fer-ho bé necessitarà molt de temps.

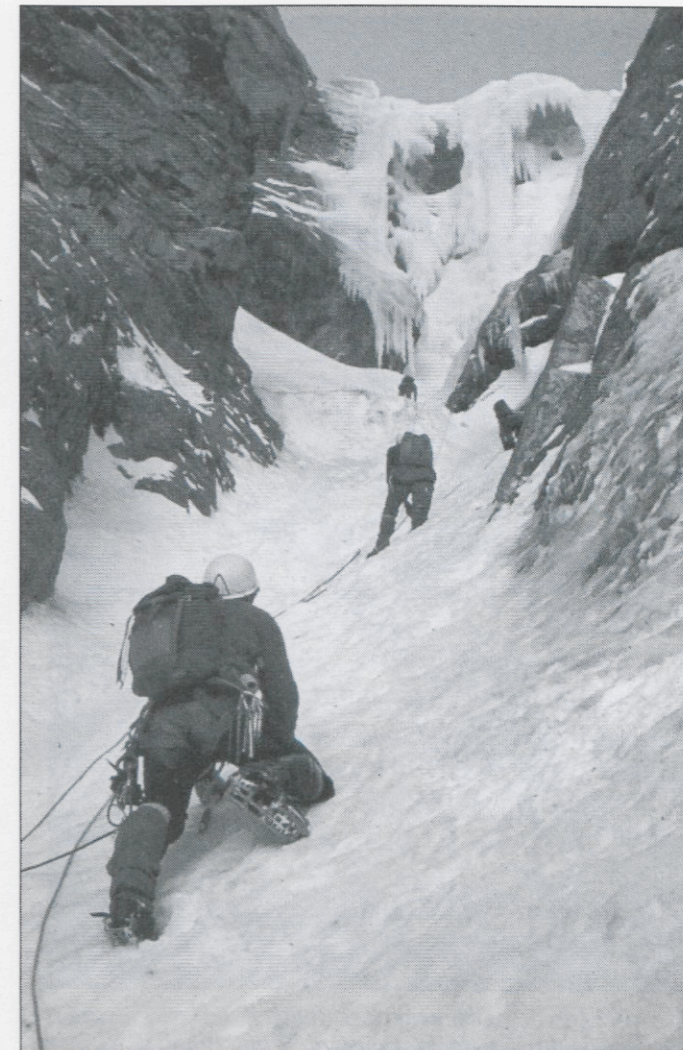
Tercer, que sigui seriós amb ell mateix i amb la gent que l'envolta, i que no arrisqui més del compte, que vagi sempre segur.

Parla'ns una mica del terreny. Quines són les condicions òptimes, com es determina la qualitat del gel, quins riscos s'han d'assumir i quins no, etc.

És difícil quan es comença discernir entre bones o no tan bones condicions, a mi encara em costa. Cal ser agosarat però alhora seriós, i no fer les coses a qualsevol preu. De fet és una pregunta que no es pot contestar. Intervé molt la intuïció i és una qüestió que ratlla el mitisme. La visió, el color, l'olor, el fred —que si és exagerat tampoc no és bo i si fa una mica de calor pot anar bé...— Tot plegat fa una màgia que no es pot comprar amb diners.

Com t'explicaries que a vegades un escalador de gran nivell en gel és normalet en roca?

És el meu cas. Jo escalo, anant bé, V+ en roca i això

A la part superior del corredor de Gaube, massís del Vignemale

avui ni es considera. Ara, d'aquesta graduació hauré escalat més de 2.000 vies, que en tot cas també és un paràmetre valorable.

ACONSELLARIA ALS JOVES QUE COMENCEN EN AQUEST ESPORT QUE PRIMER ES FORMIN ADEQUADAMENT EN ELS CENTRES HOMOLOGATS, QUE EL VISQUIN AMB PASSIÓ I QUE NO S'ARRISQUIN MÉS DEL COMPTE.

La meva activitat està vinculada al gel. L'any comença al setembre i octubre, observant els Alps per fer "goulottes". Al novembre descanso, però ben aviat començo a observar per fer cascades de gel des de desembre fins l'abril. Inicío un altre període d'observació per fer "goulottes" i cares nord durant la primavera. A l'estiu em segueix interessant el tema del gel. Per tant, des que faig gel no faig roca, en la qual no faré més de 30 vies cada any. Si escales poc no fas nivell i a més com que no sóc cap "virgueria", ho tinc prou fotut.

*Als pendissos finals
de la via de la Poire al Mont Blanc*

Seria massa pretensions qualificar aquesta escalada de més ecològica, en tant que no deixa assegurances, que no és tan massificada, que es preserva més la fauna i la flora que en l'escalada en roca?

Crec que sí. Als Alps en les cascades de gel hi ha espits en les roques per muntar les reunions. A Gavarnie i als EUA això passa menys, però no crec que es pugui afirmar que l'escalada en gel sigui més neta que l'altra.

Quins van ser els teus inicis en el món de la muntanya, i a grans trets quina evolució has seguit?

Vaig començar a anar a muntanya esporàdicament amb els meus pares. Després amb grups d'esplai de l'escola i més endavant amb un grup de muntanya com la Colla, el Gelera, d'Hostafrancs. Fèiem sortides més aviat "patxangueres", però una nit, un senyor ens va passar unes diapositives del Mont Rosa. Quan les vaig veure vaig dir: "Això és lo meu". Vaig començar a anar a muntanya més seriosament, però sempre des del prisma d'un muntanyenc, no com a escalador. Teníem 14 anys i les grans fites eren muntanyes com el Puigpedrós. La meva formació és de caminador. Passat un temps, però, vaig començar a descobrir les parets, i sobretot les d'alta muntanya, a Núria, per exemple. No vaig passar per les escoles d'escalada, vaig arribar a l'escalada des del món muntanyenc. Em fascinava el Pirineu.

Els amics de sempre ho anaven deixant, però n'apareixien d'altres, amb més nivell i ja m'hi vaig trobar immers, vaig fer diverses lectures, em vaig il.lusionar i... fins avui.

Segueixes algun tipus d'entrenament específic?

No mai. Sóc manta a tope. Faig alpinisme perquè m'agrada però anar a córrer no em motiva gens.

Ni gimnàstica?

No, no, mai.

És la veritat, ja sé que no queda bé dir-ho, però és així. A vegades sembla que si no entenes no ets ningú, i això no sempre és ben bé així. Anys enrera potser no seria tant franc però ara crec que em puc permetre de dir-ho. És més, us puc assegurar que en una barra fixa no faig més de cinc flexions. Així de clar.

El que tinc, però, és molta il.lusió, i moltes ganes... Tinc clar també que si hagués tingut una cultura esportiva, hagués estat un alpinista més bo. Sempre i quan hagués mantingut la il.lusió i la mentalitat que

LA SELVA[®]

JOAQUIM ALBERTÍ, S.A.

tinc. Tinc amics que entrenen molt però els manca mentalitat i no han fet el que jo he fet fins ara.

Altres facetes de la muntanya, t'interessen?

Sí. Faig excursionisme. M'agrada caminar pel Pirineu, per Montserrat, pel Montseny. Hi anem amb la família, no amb l'assiduitat amb què voldríem, però és habitual anar al Puigçacalm, a les Agudes, a la Trona, etc.

En una època de la vida em vaig inflar de fer esquí de muntanya. En vaig fer molt, però en un moment donat, cap al 85, vaig deixar-ho pràcticament a zero per fer exclusivament escalada en gel.

M'encanta escalar en roca. Amb el meu grau m'ho passo de nassos.

ÉS DIFÍCIL DETERMINAR ENTRE LES MILLORS O PITJORS CONDICIONS DEL GEL, I ÉS UNA QÜESTIÓ QUE RATLLA EL MITISME.

De fet, el que m'agrada és la muntanya, sigui caminant, escalant o esquiant. No he fet ni vull fer però aquestes coses més modernes, com el parapent, la bicicleta de muntanya, etc. No sé si m'agradaria, però no tinc temps.

Professionalment, estàs vinculat al món de la muntanya?

No, però cada vegada més. Sóc comercial i em dedico a la venda en dos móns, un és el textil, de roba de senyora, i l'altra és material esportiu d'hivern, especialment col·leccions d'esquí. Fa cosa d'un any, però, he ampliat l'esport i he agafat col·leccions d'esports de muntanya, juntament amb un company.

També, malgrat que no em considero un professional de l'esport de la muntanya, sí que tinc una sèrie de recursos que m'ajuden, com són la publicació dels meus llibres, les conferències que dono i un parell de patrocinadors que des de fa molt de temps confien en mi.

Fer de guia no t'ho has plantejat?

No. Ho vaig fer en un moment determinat, però ho vaig deixar. És una activitat que exigeix molt de temps i no en tinc. És molt maco, però no és el que més em va.

De l'escalada en solitari, que n'opines?

Penso que és la màxima expressió de l'alpinisme. Poder resoldre una ascensió tu sol, és una passada. Jo, amb les meves mancances i fins a on puc, en faig. Si com deia abans entrenés, en faria a un nivell més alt. Em sembla fascinant. M'imagino fer l'esperò Walker sol ha de ser una passada, i si és a l'hivern encara més. No és el meu cas però.

S'ha de ser conscient del que es pot fer, jo he procurat tirar endavant projectes d'acord amb les meves qualitats.

Si tinguessis ocasió, t'apuntaries a un vuit mil?

No és el que més m'interessa. Per a mi, les xifres no compten. No em moc per xifres en la meua especialitat. Fer la cascada més difícil o la més llarga no és el que em motiva, per tant menys m'interessen les grans alçades. Jo faig el que m'agrada i m'ho puc permetre.

A més, per anar a un vuit mil o a una cascada del Canadà considero més important amb qui vas que no el que vas a fer. Són activitats que precisen molt de temps, són cares i per tant hi vas en grup, i jo estic acostumat a anar a muntanya amb amics. El meus amics, els més directes, no han fet mai això. Com que no ho hem fet mai, no ho trobem a faltar. Per anar a fer alguna cosa d'aquestes hi hauria d'anar amb persones de menys confiança. Podria passar que m'hi fes amic o que no me n'hi fes...

No és prioritari, però tampoc vol dir que no hi vagi. Per anar-hi s'han de donar una sèrie de circumstàncies favorables. Si amb alguna persona propera em fa il·lusió organitzar un projecte, potser canviare d'idea. Si ho fes, seria una cosa lleugera i no seria una d'aques-

Ribicontrol

RIBICONTROL, S.L.

C/. Barraquetes, 20

17244 CASSÀ DE LA SELVA

Fax: 46 08 02

- SISTEMES AUTOMÀTICS ELECTRÒNICS
- CONTROL DE PROCESSOS INDUSTRIALS
- INFORMÀTICA INDUSTRIAL

tes muntanyes estandaritzades, on la gent hi va cada vegada més.

Has tingut alguna experiència compromesa?

Sí, sí. Una molt al límit a l'any 82, a la cara sud del Montblanc, al Pilier Central del Freney, on ens va sorprendre una tempesta al segon dia d'escalada i hi vam estar dos dies més, bloquejats al límit i a punt de palmar-la. Tant va ser que el meu company, un alpinista de gran qualitat, no l'ha volgut escalar mai més.

N'he tingut d'altres de mogudes, perquè a la muntanya en tens, però aquesta ha estat la més important.

Comenta'ns algun projecte que tinguis "in mente".

Tinc il·lusió per escalar a tot el món. És complicat,

i com que sóc molt neguitós, això dels projectes em posa malalt. Vull escalar tantes coses i veig que tinc tan poc temps que em poso realment nerviós.

L'ESCALADA EN SOLITARI ÉS LA MÀXIMA EXPRESSIÓ DE L'ALPINISME.

Aquest any m'agradaria anar el mes de maig al Canadà, el juny al Perú i al novembre a la Patagònia, i al desembre als Estats Units. Igual no faig res de tot això, el futur és imprevisible, i vaig a escalar content a Chamonix.

**JOAQUIM CARRERAS
JOAN PINSACH**

LES CURTES

El nom d'un alpinista que admiraves quan començaves...

Jean Marc Boivin, que va ser un home transcendent en l'alpinisme glacial d'aquell moment.

Un altre era en Bonatti, pel conjunt de la seva trajectòria.

Un escenari que recomanaries a un que començés en l'escalada en gel, tenint en compte aspectes com agafar motivació, per la qüestió estètica...

Aquí començaria pel Cadí, després continuaria pel Vignemale, on hi ha ascensions prou boniques per començar i alhora difícils per anar seguint.

A Girona, pel Gra de Fajol hem de suposar, no?

Sííí, la canal central del Gra de Fajol és una de les ascensions més boniques del Pirineu.

Un escenari que t'agradi especialment?

Gavarnie.

Un país i una muntanya?

Canadà. El Mont Kitchene, a les Rocalloses del Canadà és una muntanya relativament baixa, d'uns tres mil metres però que té una ascensió de glaç determinant per la història de l'alpinisme glacial en el món. Hi he anat una vegada però no l'he pogut fer i em fa una certa il·lusió d'anar-hi.

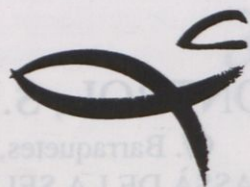
Una via?

La Nord de les Droites.

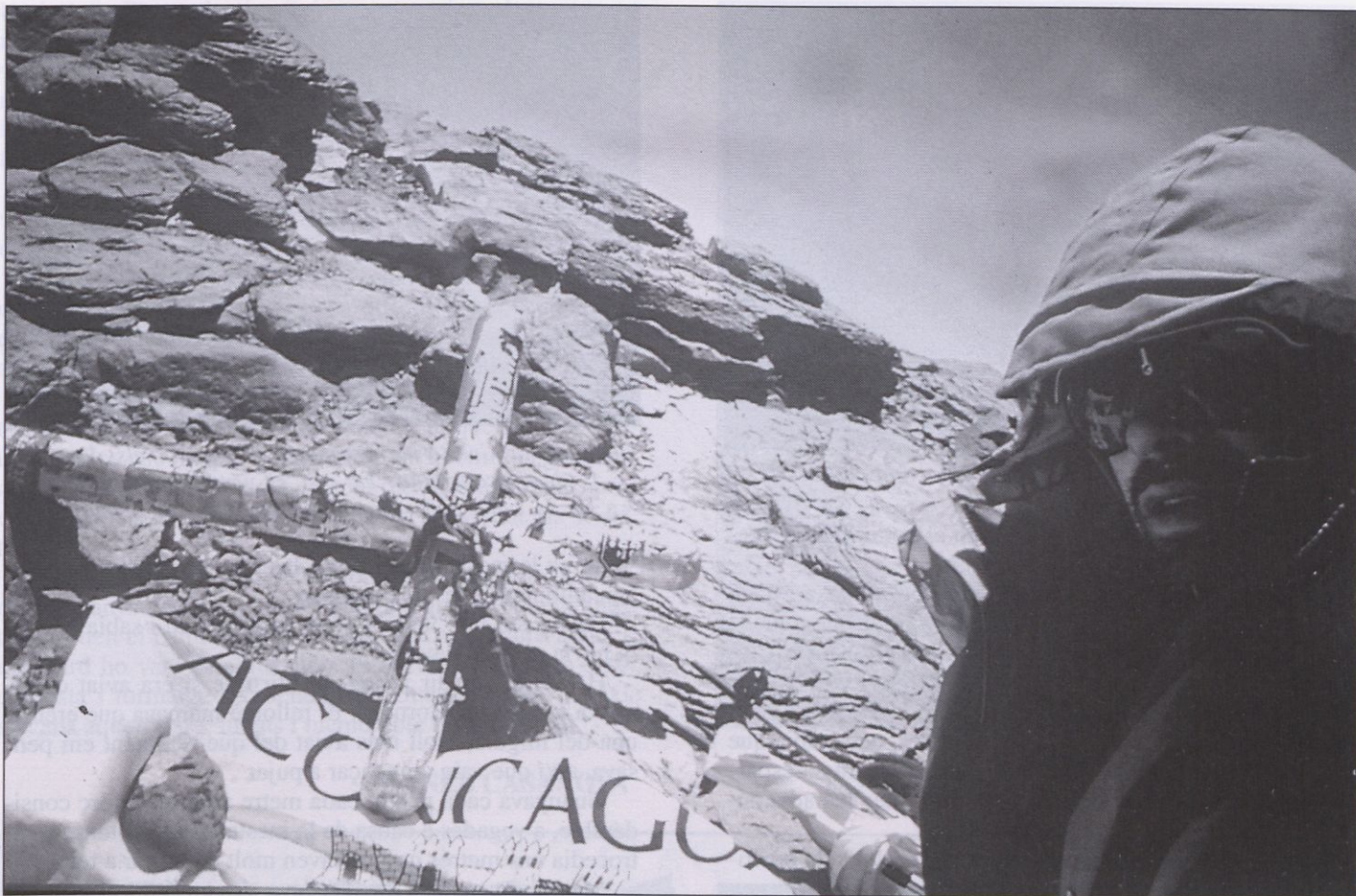
I una cascada de gel?

La Pomme d'Or, al Québec.

Amb el suport de

Caixa de Girona

En Manel al cim amb la famosa creu

AQUELL DIA, ALLÀ A DALT

Amb aquest relat vull descriure, d'una manera molt personal, el dia de l'ascensió i sobretot les emocions i sensacions que hom sent en pujar una muntanya de gairebé 7.000 metres d'alçada.

Mirava de trobar una postura còmoda que em deixés dormir i em fes oblidar, encara que fos per uns minuts, el mal de cap, la cremor d'estómac i la fred de peus. Però no ho vaig aconseguir i de seguida va arribar l'hora de llevar-se i marxar. La mandra pesava molt, però el malestar general i la incomoditat del refugi em van ajudar a posar-me les botes i sortir a fora amb l'esperança de tenir un bon dia que ens permetés d'assolir el cim.

La fred i el vent eren molt intensos, però el dia es veia aclarit. Quan portàvem una estona caminant, en Joan es va trobar malament i no va poder seguir. Vam decidir que ell tornés cap al refugi per mirar de recuperar-se i que jo seguís tot sol per mirar d'aprofitar la que semblava l'última oportunitat d'assolir el cim.

El fet de quedar-me sol crec que no em va perjudicar, sinó que em va suposar una injecció de responsabilitat afeïda que es transformà en concentració mental i física amb un sol objectiu: fer el cim.

Vaig continuar per una zona laberíntica on el fred era tan intens que se'm va fer necessari col·locar-me a recés

d'una balma per posar-me el plumífer entre el folre polar i l'anorac de Gore-tex.

Després d'haver de decidir nombroses vegades entre anar per la dreta o l'esquerra, vaig sortir del "laberint" cap a una zona ampla des d'on veia el "Glaciar de los Polacos" a l'esquerra, un fort pendent a la dreta i una llarga esplanada al davant, rematada també per un pendent molt pronunciat.

Recordo que en aquests moments tenia molts dubtes sobre si seguia l'itinerari correcte.

Començava una lluita interna entre pensaments positius que m'empenyien cap amunt i d'altres de negatius que m'empenyien a tornar enrera.

Aquesta incertesa em venia provocada en gran part pel fet que no tenia un coneixement exacte de per on transcorria la via normal. Nosaltres veníem a fer dues altres vies, però el mal temps no ens ho havia permès.

Vaig imposar-me un ritme tranquil. Després d'unes quantes passes m'havia d'aturar tant per respirar com per aguantar les embranzides del vent.

El pendent augmentava, el fred era molt intens i la incertesa em feia ballar el cap. Però quan vaig arribar a dalt del pendent els dubtes se'm van esvaïr de cop, acabava d'arribar a l'últim refugi, el més alt del món (6.200m). Val

Vista de la cara oest des del camp base

a dir que té el sostre trencat però hom el pot utilitzar encara que sigui per guardar-se del fort vent.

Això és el que vaig fer jo, estava força cansat. Vaig aprofitar per estirar-me a dins i puc assegurar que aquells minuts sense vent em van servir realment per carregar les piles.

Les ganes de prosseguir i tornar-me a enfrontar amb aquell vent punyent eren realment escasses, però sabia que si volia trepitjar el cim m'havia de posar la cuirassa espartana i lluitar fins al penúltim alè, contra totes les adversitats.

Canviant les sensacions negatives per d'altres de positives vaig sortir després d'enfilar-me per una pala de neu glaçada, el vent em va proporcionar una forta bufetada. Davant meu s'obria un llarg camí ben traçat, que creuava tot l'Acarreo per la seva part superior fins a desembocar a la Canaleta, que és la part final de l'ascensió.

Pas a pas vaig començar a enfilar aquell camí.

La intensitat del vent, el fred penetrant i la falta d'oxigen m'impedié fer més de quatre passes seguides.

Aquestes sensacions externes eren reals però la interiorització mental me les feia percebre com un somni, gairebé irreals.

De tant en tant m'ajupia per respirar i protegir-me del vent frontal tot aprofitant per mirar enrera i veure si venia el meu company, però en cap moment no el vaig veure.

El ritme era molt lent, però sabia que "qui va piano, va lontano". Em fixava objectius curts, ara fins aquella roca, ara fins aquella pala de neu i el fet d'anar-los assolint, un a un, em reforçava la moral.

Anava ben equipat, però la fred em penetrava per les mans i els peus i em produïa un intens dolor. Sort del plumífer que em mantenia el cos calent!

Després de superar una llengua de neu glaçada s'acaba el camí traçat. De totes formes s'intuïa que s'havia d'enfilar cap una ampla canal pedregosa que s'obria cap amunt.

Les forces eren escasses i l'únic temor que m'envoltava era la possibilitat de patir un defalliment ja que no havia menjat ni begut res des de la darrera nit.

Havent pujat uns metres pel fort pendent vaig arribar a l'entrada de la Canaleta, una llarga tartera que en aquells moments em va semblar sense fi.

Vista de la Cresta de Guanaco que uneix els dos cims de l'Aconcagua. Es veu el vent com rebufo de la cara sud. Foto feta des del cim principal

Tenia la moral molt baixa i les ganes de baixar superaven amb molt a les de continuar.

Estava sol i no veia en Joan darrera meu i sabia que no hi havia ningú a davant.

Havia de decidir i vaig decidir que si era aviat continuava i si era tard tornava. El rellotge marcava que eren la una del migdia, molt més aviat del que realment em pensava, així que vaig començar a pujar.

Guanyava cada pedra, cada metre amb un esforç considerable, a vegades a causa de la inestabilitat del terreny retrocedia uns metres que costaven molt de tornar a fer.

Més d'una vegada em quedava assegut i aprofitava per descansar, fins i tot per fer algun petit son. Aquest intens patiment em va fer aflorar els instints i sentiments més profunds.

Vaig invocar l'ajut de Déu, oblidat dins d'un racó de la memòria. Però sobretot el que em va proporcionar la força per acabar de pujar va ser el sentiment d'amor que em va envoltar i omplir en recordar la Do i la Sarah, la meua filla i esposa, que segur que estarien orgulloses que aconseguís culminar aquesta muntanya.

Per tot això quan vaig sortir a la Cresta del Guanaco, el nerviosisme era latent, sabia que el cim era allà, molt a prop.

Després de fer un petit flanqueig cap a l'esquerra vaig grimpar uns metres i vaig sortir a l'esplanada, que és al cim nord de l'Aconcagua a 6.959m.

En veure la característica creu que hi ha instal·lada al cim no vaig poder ni voler reprimir l'alegria i vaig plorar com un nen, agenollat sense poder estar dret durant una certa estona.

Ho havia aconseguit, tot era meravellós, preciós i grandios. Vaig treure la càmera i les dues ensenyes que portava i em vaig dedicar a tirar fotos a tort i a dret, cap aquí i cap allà, en vaig tirar unes dotze i llavors vaig tornar a guardar la càmera a la butxaca interior de l'anorac.

Vaig estar al cim de L'AKONKAGUAK de les 15h fins a les 15h i 15m del diumenge dia 4 de desembre de 1994.

Vaig espavilar-me ja que el núvols que venien del Pacífic tapaven tota la falda de la muntanya. La tensió va donar pas a la relaxació i la incertesa a la satisfacció i l'alegria.

El descens va ser molt bonic assaborint el dolç sabor de

la victòria. El vent havia afluixat molt, vaig trobar uns metres de boira abans d'arribar al refugi Berlín (5.900m) on vaig restar una estona descansant. Vaig pensar a quedar-m'hi a dormir, però la gana i la set em van decidir a baixar fins al camp base, ja que no hi havia cap fogonet per poder fer quelcom per menjar.

Nevava i els raigs del sol que es filtraven entre els núvols feien brillar els petits flocs que queien provocant un efecte visual de purpurina caient del cel.

En arribar al Cambio de Pendiente (5.300m) vaig trobar els primers éssers humans des que m'havia acomiadat d'en Joan al matí. Eren uns murcians que anaven a dormir a Nido de Cóndores (5.450m) i em van felicitar.

A dos quars de nou del vespre vaig arribar al camp base (4200m) on la felicitat va ser general, ja que feia més de quinze dies que ningú no havia trepitjat el cim i la gent començava a pensar que era quelcom més que una mala època de mal temps i fort vent que ens havien visitat dia sí dia també.

Després de rebre les felicitacions d'en Joan i de la resta de companys de totes les nacionalitats que en aquells dies compartien el camp base, em vaig dedicar a beure aigua i més tard ho vam celebrar amb un excel·lent sopar a base de pasta i formatge a la tenda dels Guardaparques. I així s'acabà aquell llarg, intens i memorable dia allà a dalt.

MANEL CASANOVA

Vista de l'Aconcagua al fons,
feta des del cim del Cerro Catedral.

**Procurem entre tots
que gaudir de
l'aventura i la muntanya
no destrossi els
nostres paisatges.**

esports
nabes

C/ Ciutadans, 3 - Tel. 20 21 46 - GIRONA

El sisè llarg, just abans del sostre típic de la via

VIA GAM A LA PARET DE DIABLES

Era un dissabte del mes de setembre. Ens trobàvem a peu de via, inquiets per les dificultats que ens esperaven, però, també amb la seguretat que et dóna el fet d'haver superat, feia poques setmanes el nostre primer ED- a Montserrat.

El primer llarg l'inicia jo per una placa, amb no gaires dificultats (IV), ni punts d'assegurament, fins arribar a un petit flanqueig cap a l'esquerra, molt fi però ben assegurat amb paravolts (V+).

El segon llarg l'inicia en Carles, però per una via que no és la correcta i la dificultat de la qual no es correspon amb la nostra ressenya. Després d'uns instants d'incertesa i confusió per part de tots dos, uns altres escaladors ens treuen de dubtes i després d'un flanqueig certament estrany i mal assegurat, en Carles torna a la via correcta i acaba el llarg sense problemes. La reunió la fem dins una cova on ens trobem amb una altra cordada.

El tercer llarg comença amb uns quants metres d'artificial equipat amb expansius, que et serveixen per enllaçar la sortida d'un diedre amb l'inici d'una altra placa un xic desplomada. La dificultat més gran que trobo en aquest llarg és en sortir de l'artificial lliure (V), on val a dir que m'hi quedo encallat una estona. Després es continua bé, amb una dificultat sostinguda fins la reunió.

És una bella escalada de diedre que en Carles supera sense entretenir-se gaire i amb aquella alegria que el caracteritza.

El quart llarg el fa altre cop de primer en Carles, es tracta d'escalada en diedre d'una dificultat de IV-V, que ens porta a una plataforma on hi ha la reunió.

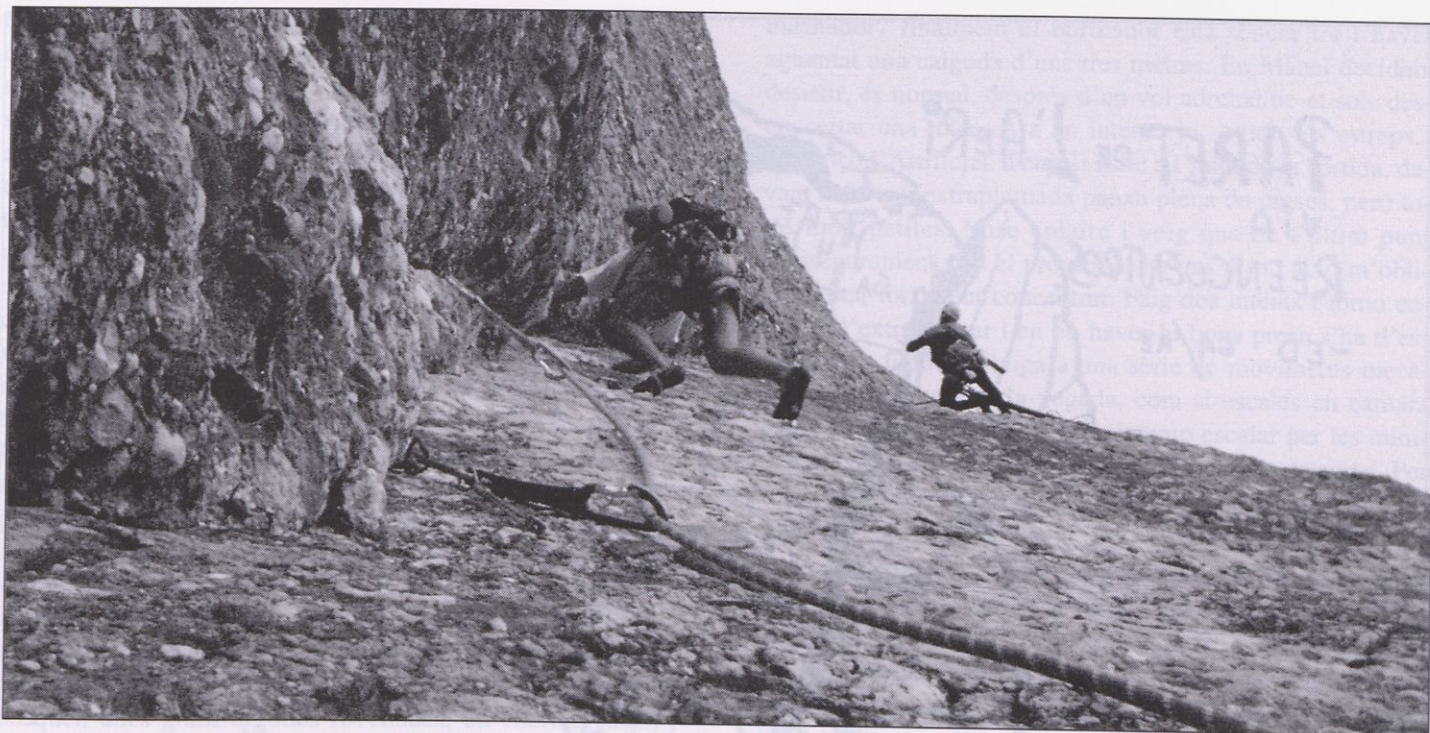
Amb el cinquè llarg, podem dir que comença el ball de l'artificial. Després d'uns metres en lliure comença el primer sostre potent, que se supera amb l'artificial excel·lentment equipat amb paravolts, encara que hi falta alguna placa. És recomanable portar dos estreps llargs, ja que tota l'estona estàs totalment penjat. S'acaba també amb uns metres en lliure de poca dificultat que et deixen a la reunió des d'on pots contemplar la zona més espectacular de la via.

El sisè llarg és una travessa cap a l'esquerra per sota del gran sostre. És un llarg de gran bellesa i ambient. Està ben equipat i se supera amb finura i elegància.

Després d'aquest llarg, torna a començar l'artificial amb paravolts on estàs encara més penjat que abans. La dificultat més gran és superar la sortida del sostre on hi ha un pas realment llarg, on has d'enfilar-te fins l'últim graó de l'estrep i estirar el cos al màxim, per poder arribar a l'expansiu de la sortida.

El vuitè llarg és una altra exigent escalada de diedre amb una dificultat màxima de V, que en Carles s'encarrega de fer de primer.

En el novè llarg ens hi trobem la màxima dificultat de la via en lliure VIa. Em toca a mi fer-lo de primer i realment exigeix finura i una certa dosi de sang freda. Està assegurat amb dos pitons a la fisura, intercalats amb dos paravolts. És

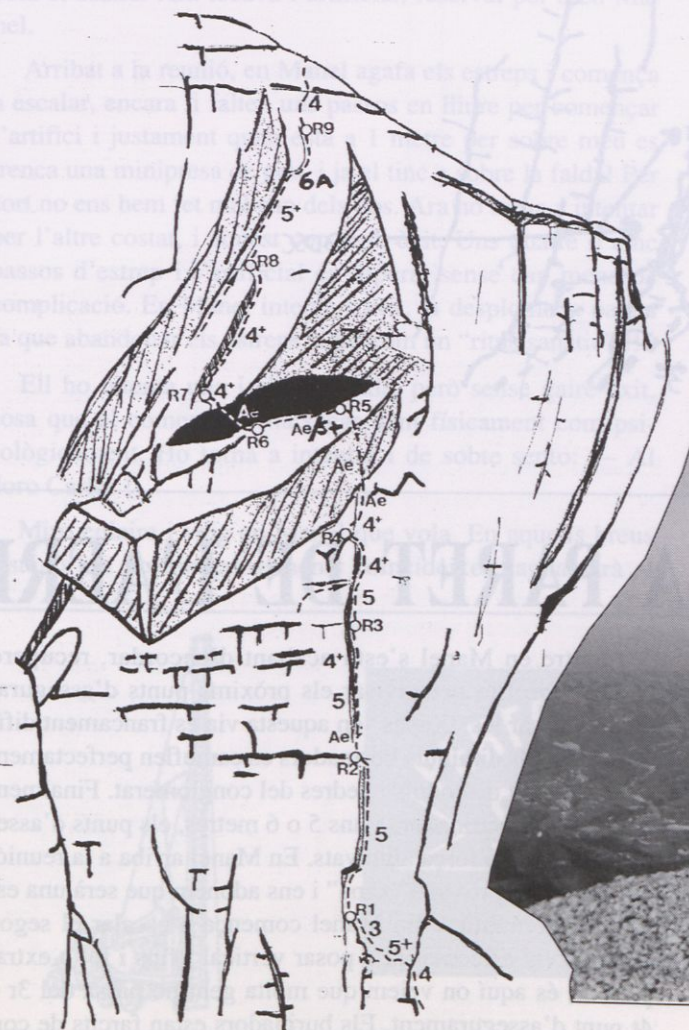
Vuitè llarg on vàrem trobar el pas més fort en lliure

un llarg on pots utilitzar la tècnica de diedre amb la més pura placa Montserratina.

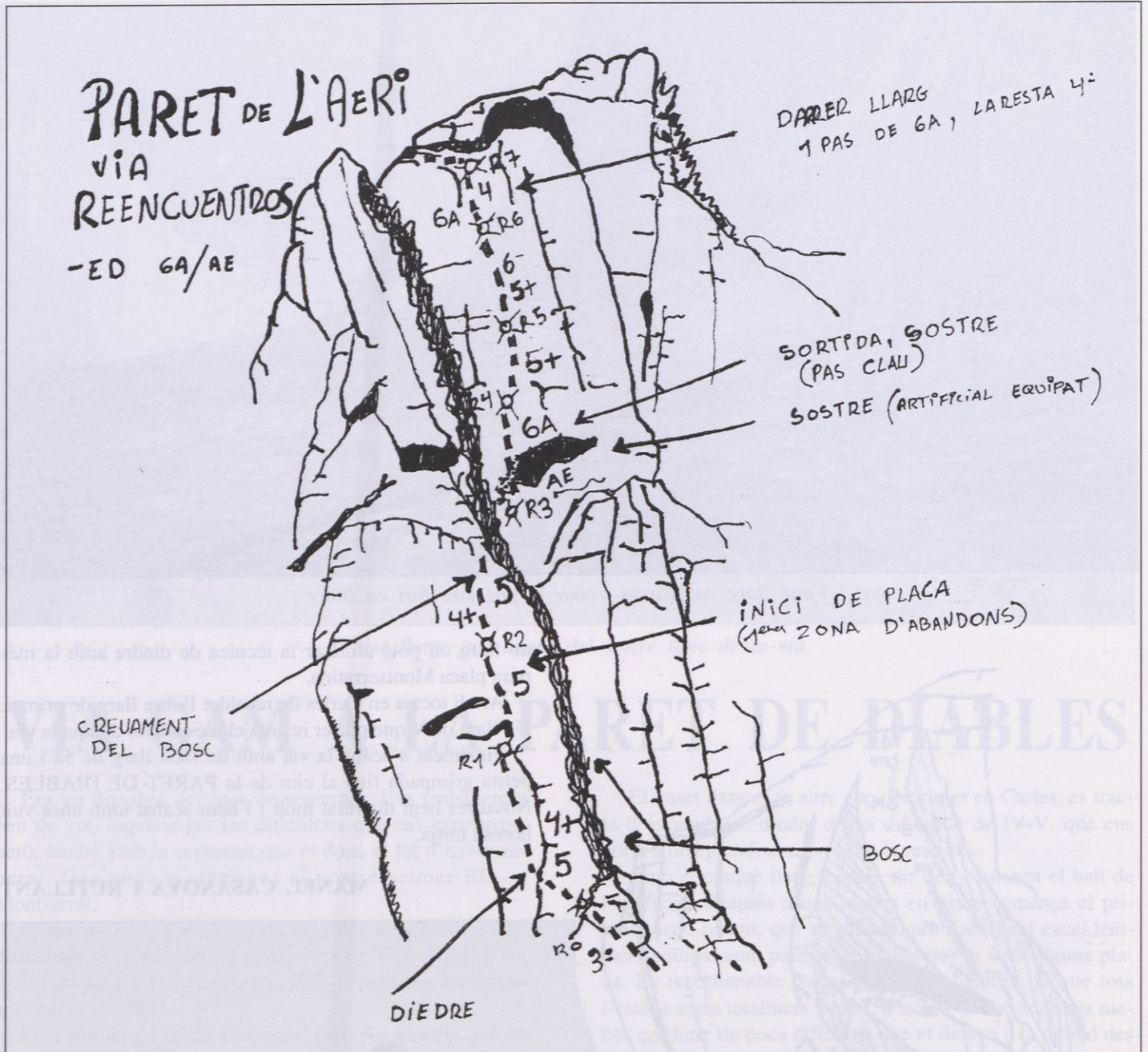
Ara li toca a en Carles de resoldre l'altre llarg de primer. Un llarg de V que potser resulta el més atlètic de tota la via.

Finalment s'acaba la via amb un fàcil llarg de 5a i una petita grimpada fins al cim de la PARET DE DIABLES. Nosaltres hem disfrutat molt i l'hem acabat amb unes vuit hores i mitja.

MANEL CASANOVA i RUTLLANT

Cim de la GAM

REENCUENTROS A LA PARET DE L'AERI

Era dissabte i feia un bon sol, després de fer un mos a Monistrol de Montserrat, ens endinsem pel Canal de l'Aeri i arribem a peu de via. Davant nostre, la paret de l'Aeri. Es veu una placa bestial, ben bé a mitja paret hi ha el sostre, és impressionant. Ràpidament, després de complir els requisits que exigeix el nostre organisme, ens cordem els peus de gat i comencem a escalar. Jo vaig de primer, un curt flanqueig ens porta a un petit diedre, alço el cap per divisar el pròxim punt d'assegurament, i veig un burinador, segueixo cap amunt, arribo a la primera reunió sense problemes, la roca és immillorable i gens polida (la Reencuentros no és una via gaire freqüentada).

Mentre en Manel s'està acabant d'encordar, recupero corda i aprofito per divisar els pròxims punts d'assegurament. Buscar les "Xapes" en aquesta via és francament difícil, ja que els diminuts burinadors es camuflen perfectament en la infinitat de còdols i pedres del conglomerat. Finalment veig un altre burinador, a uns 5 o 6 metres, els punts d'assegurament estan força allunyats. En Manel arriba a la reunió, ens mirem la pròxima "xapa" i ens adonem que serà una escalada adrenalítica. En Manel comença a escalar el segon llarg, la via es comença a posar vertical i fins i tot a extrapolmar, és aquí on veiem que molta gent no passa del 3r o 4t punt d'assegurament. Els burinadors estan farcits de cor-

dinos. Aquest segon llarg té unes dificultats no més grans que de 5è grau, però aquest sostingut i atlètic a causa de la seva verticalitat. Estem a la 2a reunió. L'ascensió està resultant extraordinària i estem disfrutant d'allò més, tot i que el segon llarg et pot arribar a inflar els braços. Començo altra vegada de primer. El 3r llarg resulta ser el més suau de tota la via, també recordo que els punts d'assegurament són absents en una bona colla de metres. Precisament aquí vaig encigalar-me una mica. Feia uns 10 metres que no trobava cap burinador, justament a l'encreuament del bosc, estava sense poder assegurar-me, llavors vaig pensar de fer algun merlet amb algun dels arbres que hi havia per allà, però totes les savines estaven podrides. Després vaig sentir que en Manel em deia alguna cosa, però no l'entenia, em vaig adonar que havia pujat molts metres, i la reunió havia d'estar per caure, llavors gràcies a l'interlocució d'altres escaladors, vaig saber que en Manel em comunicava, que quedaven uns dos o tres metres de corda. Vaig començar a mirar a tots els costats, mentre notava la inestabilitat dels peus de gat sobre la terra humida i relliscosa del bosquet. De sobte, com si hagués baixat del cel vaig divisar a l'altre costat del bosquet, dues grans argolles rovellades, un enorme sospir en va sortir del "MAS ADENTRO", i efectuant uns passos extrems sobre moltes i mates, ja érem a la 3a reunió, just a sota el sostre. Ara tocava l'artificial, reservat per a en Manel.

Arribat a la reunió, en Manel agafa els estreps i comença a escalar, encara li falten uns passos en lliure per començar l'artifici i justament quan està a 1 metre per sobre meu es trenca una minipresa de peu, i ja el tinc a sobre la falda! Per sort no ens hem fet mal cap dels dos. Ara ho torna a intentar per l'altre costat, i aquest cop amb èxit. Uns quatre o cinc passos d'estrep i l'artificial és superat sense cap mena de complicació. En Manel intenta sortir, la desplomada panxa fa que abandonar els estreps sigui com un "ritus sanàtic" !!

Ell ho intenta una i altra vegada, però sense gaire èxit, cosa que el comença a matxacar, tant físicament com psicològicament. Ho torna a intentar i de sobte sento: — Al lloro Carles !!

Miro enlaire i veig en Manel que vola. En aquells breus instants els nostres pensaments coincideixen: aguantarà el

burinador? finalment el burinador està sencer tot i haver aguantat una caiguda d'uns tres metres. En Manel decideix desistir, és normal, després d'un vol adrenalític et sols desconcertar una mica. Ara ho intento jo. Agafo els estreps i començo l'Artificial. Tot just estic a l'inici de la sortida, davant meu una extraplomada panxa plena de preses, però totes molt petites. Miro enlaire i veig que de l'últim punt d'assegurament fins el pròxim hi ha uns 4 m., això m'obliga a estar totalment concentrat. Faig dos intents i torno enrera, a l'extraplomar i en no haver-hi bona presa s'ha d'escalar amb finura i obliga a una sèrie de moviments mecànics. Ho intento per 3a vegada, com si escalés en camara lenta, surto de l'estrep i llavors intento escalar per les minipreses de mà. Són uns segons en els quals no respires. Per fi, ho aconsegueixo (a la 3a va la vençuda), el pas clau està superat.

Anem pel 5è, en Manel comença per la vertical placa que ens queda fins arribar a dalt de tot. Una escalada fina, atlètica, en la qual s'ha de parar atenció als punts d'assegurament, ja que és fàcil sortir de la via. Finalitzat aquest llarg canviem de papers, altra vegada escalo jo de primer. El 6è llarg és idèntic a l'anterior. El que més predomina és l'extraordinària verticalitat, i l'escalada atlètica, 5+/6º. Arribats a la sisena reunió, encara jo de primer, flanquejo lleugerament cap a l'esquerra, sobre meu hi ha una petita panxa amb preses arrodonides, cosa que fa que superar-les sigui un pas molt finet de 6a. Ràpidament la via comença a perdre verticalitat fent que l'última meitat del llarg sigui de 4a, i sense cap burinador fins arribar a la reunió. Quan arribem al capdemunt de la paret de l'aeri, arribem a la conclusió que ha estat una ascensió formidable. Inflats de peus i braços baixem pel camí de l'aeri tot cantant alguna cançó de moda i pensant en les birres que ens esperen.

HORARI: de 4 h a 6 h

GRADUACIÓ: -ED (Ae/6A) max. obligat

ÈPOCA: la vam fer al juliol.

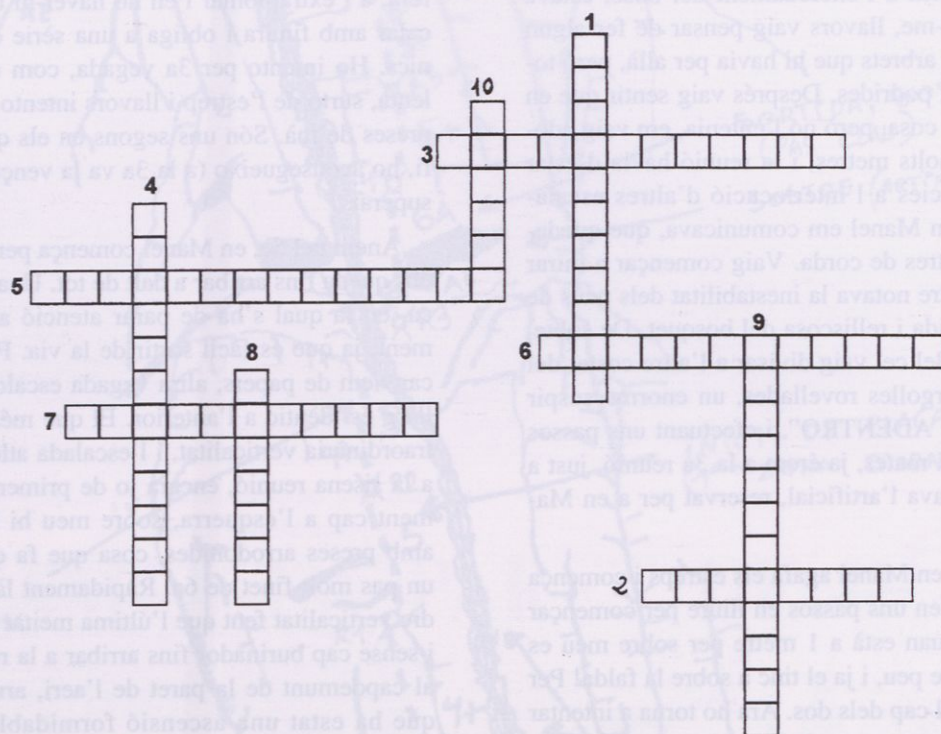
CARLES CAÑIGUERAL

Can Sacot - Veïnat d'Esclat, 1
Telèfon 46 04 11
CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

BAIXEU DELS NÚVOLS I PARTICIPEU EN EL CONCURS!

Avui us proposem un joc de molta alçada. Posant molta atenció en les definicions que us donem, esbrineu el nom de deu tipus de núvol diferents.

1. Núvol mitjà que constitueix un banc de núvols de color blanc o gris i d'aspecte estriat. Mal temps. Visibilitat fluixa.

2. Núvol baix que forma una capa uniforme d'una extensió horitzontal relativament gran, semblant a la boira però no tocant a terra.

3. Aglomeració de núvols alts que tapen el cel fent l'efecte que està empedrat o format per flocs de llana.

4. Núvol alt que constitueix un banc de núvols transparent i blanquinós. Són averany segur de l'arribada del mal temps, moltes vegades persistent, en un termini de poques hores.

5. Capa de núvols baixos estratificats, generalment molt foscos, que poden cobrir tot el cel.

6. Núvol baix de grans dimensions, amb la base negra. Aquests núvols ens avisen de les grans tempestes.

7. Núvol mitjà que constitueix un banc de núvols de color blanc o gris compost per elements en forma de còdols. Indica proximitat de mal temps.

8. Núvol baix ben delimitat. Forma masses blanques de formes arrodonides que brillen intensament quan el sol les il·lumina.

9. Núvol baix que constitueix un banc de núvols molt gris i d'espessor considerable sota del qual hi ha freqüentment núvols esquinçats. La pluja s'acosta.

10. Núvol de textura fibrosa generalment blanc, que es forma a una altura ordinàriament compresa entre set mil i deu mil metres.

Però aquesta vegada no val a badar. Si teniu ganes de participar en el sorteig d'un magnífic lot de llibres, resoleu aquest joc i envieu-nos la solució amb el vostre nom, adreça i telèfon a l'Oficina de Català de Cassà de la Selva, rambla 11 de Setembre, s/n abans del dia 15 de setembre. Animeu-vos-hi!

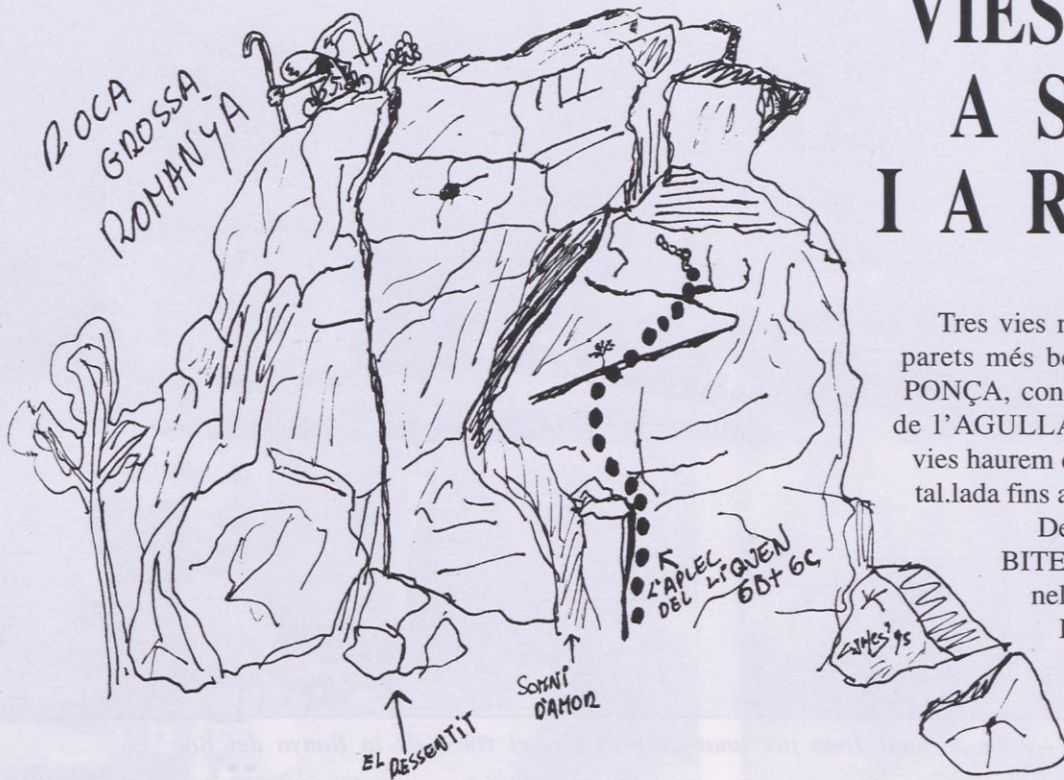

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

VIES NOVES A SOLIUS I A ROMANYÀ

Tres vies noves a Solius en una de les parets més belles del voltant del ROCA PONÇA, concretament a la cara sud-oest de l'AGULLA de DALT. Per iniciar les vies haurem de pujar per la corda fixa instal·lada fins a sobre el replà.

De dreta a esquerra "TRIPLOBITE JONES" equipada per Manel Casanova, "DIMAS NORTON" i "ALERTA'L", equipades per Carles Cañigüeral, conjuntament amb "L'APEC DEL LIQUEN" via que es troba a Roca Grossa Romanyà.

Arribant a l'ermita de Sant Joan per anar després fins el volcà de la Banyà del Boc

ACAMPADA PIRATA A SANT MEDIR

Els passats dies 25, 26, 27 i 28 de juny va tenir lloc l'acampada pirata de "la Colla". No hi podien faltar barrets, ni "parxes" per a l'ull, i tampoc fer de tant en tant un glop del millor rom per ambientar-nos.

El sol ens va acompanyar durant tots els dies i com a bons pirates vam aguantar fins al final sense haver de declarar quarentena. Entre les moltes activitats que es van fer hem de destacar els jocs olímpics (una mica diferents dels habituals), la vetllada i les excursions al pou per anar a buscar aigua i a fregar els plats.

Només esperem que tots aquests pirates, que no eren pocs, gaudeixin dels pròxims campaments de "la Colla" i s'hi vulguin embarcar.

Estireu, estireu, que ja és nostra!

Armeria CASSÀ

ARMERIA - ESPORTS

Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29
Tel. botiga: 46 11 43 - Tel. part.: 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

Les tendes van resistir el tracte dels pirates

La dutxa amb aigua gelada del pou

Uns quants dels 50 pirates al Pla de Sant Joan

ESTIU '96**ACTIVITATS****CAMPAMENT
INFANTIL****ALBANYÀ (Alt Empordà)****Del 3 a l'11 d'agost de 1996***Edats: de 8 a 12 anys — Preu: 17.500 ptes.***ESTADA
JUVENIL A
NÚRIA****ALBERG PIC DE L'ÀLIGA****Iniciació al muntanyisme****Del 31 de juliol al 4 d'agost de 1996***Edats: 13, 14 i 15 anys.**Preu: 15.000 ptes. Places limitades***RUTA PEL
PIRINEU
CENTRAL****VALL DE BENASC****Del 13 al 18 d'agost de 1996***Edats: a partir de 16 anys.*

1r dia.— Cassà - Benasc - Refugi d'Estós.

2n dia.— Refugi d'Estós - Pic de Posets - Refugi d'Estós.

3r dia.— Refugi d'Estós - Pic de Gourgs Blancs -

Refugi de Portillon.

4t dia.— Refugi de Portillon - Pic de Cabrioules -

Vall de Remuñe - Refugi de la Renclusa.

5è dia.— Refugi de la Renclusa - Pic d'Aneto -

Coll d'Aragüells - Llac de Cregüeña - Benasc.

6è dia.— Benasc - Cassà.

**CAMPAMENT
SOCIAL****VALL DE LUTOUR (Cauterets)****Del 20 al 25 d'agost de 1996***Ascensions i excursions: pics d'Ardiden**i Vignemale, llac de Gaube, llac d'Estom,,**vall de Marcadau...**Visites turístiques: Cauterets, Pont d'Espanya...**Informació i inscripcions: local social, c/ dels Dolors, 12 - Tel. 46 36 25*

RECTORIA, PERE CASALS
 RECTORIA
 17244 CASSA DE LA SELVA